

Czwartek, 25 października 2012 r.

Sprawozdanie UE za rok 2011 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju

P7_TA(2012)0399

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2012 r. w sprawie sprawozdania UE za rok 2011 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju (2012/2063(INI))

(2014/C 72 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 9 i 35 wspólnego oświadczenia Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski” ⁽¹⁾,
- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej, a w szczególności jego art. 21 ust. 2, ustanawiający zasady i cele UE w stosunkach międzynarodowych, a także art. 208 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję ONZ o różnorodności biologicznej z 1992 r. i Konwencję sztokholmską w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych,
- uwzględniając art. 12 umowy o partnerstwie AKP-WE (umowa z Kotonu),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Sprawozdanie UE za rok 2011 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju” (SEC(2011)1627),
- uwzględniając dokument roboczy Komisji zatytułowany „UE światowym partnerem na rzecz rozwoju: przyspieszenie realizacji milenijnych celów rozwoju” (SEC(2008)0434),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Spójność polityki na rzecz rozwoju. Program prac na lata 2010–2013” (SEC(2010)0421),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Spójność polityki na rzecz rozwoju: stworzenie ram politycznych dla podejścia obejmującego całą UE” (COM(2009)0458),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie spójności polityki UE na rzecz rozwoju i koncepcji rozszerzonej oficjalnej pomocy rozwojowej ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 maja 2012 r. w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju (dok. 09317/2012),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 maja 2012 r. w sprawie zwiększania wpływu unijnej polityki rozwoju – programu działań na rzecz zmian (dok. 09369/2012),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 marca 2012 r. w sprawie podejścia UE do handlu, wzrostu gospodarczego i rozwoju w kolejnym dziesięcioleciu (dok. 07412/2012),

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 47.

Czwartek, 25 października 2012 r.

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 3 maja 2012 r. w sprawie globalnego podejścia do kwestii migracji i mobilności (dok. 09417/2012),
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju (dok. 16079/2009),
 - uwzględniając przeprowadzoną przez DAC-OECD wzajemną ocenę Unii Europejskiej w 2012 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie z dnia 9 lipca 2012 r. dotyczące rozliczalności UE za rok 2012 w sprawie przeglądu postępów UE i jej państw członkowskich w finansowaniu rozwoju,
 - uwzględniając studium Fundacji im. Everta Vermeera z lutego 2012 r. zatytułowane „The EU Raw Materials Policy and Mining in Rwanda – Policy Coherence for Development in practice” [Polityka UE w dziedzinie surowców a górnictwo w Rwandzie – spójność polityki na rzecz rozwoju w praktyce],
 - uwzględniając oświadczenie A(2010)21584 z dnia 28 września 2010 r. wydane na 21. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Kontroli Rybołówstwa i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0302/2012),
- A. mając na uwadze, że art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej mówi o zmniejszeniu, a w dłuższej perspektywie o likwidacji ubóstwa, zgodnie z definicją zawartą w konsensusie europejskim w sprawie rozwoju, jako o głównym celu polityki rozwojowej UE, a także mając na uwadze, że Unia uwzględniła cele współpracy na rzecz rozwoju w realizowanych strategiach politycznych, które mogą mieć wpływ na kraje rozwijające się;
- B. mając na uwadze zobowiązanie Unii Europejskiej do zapewnienia spójności polityki na rzecz rozwoju, zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z 2005 r., które zostało ostatnio potwierdzone w jej konkluzjach na temat spójności polityki na rzecz rozwoju;
- C. mając na uwadze wyraźne niespójności w polityce UE w obszarach handlu, rolnictwa, rybołówstwa, klimatu, praw własności intelektualnej, migracji, finansów, broni i surowców, które mają wpływ na realizację celów w zakresie rozwoju; mając na uwadze, że spójność polityki na rzecz rozwoju może przyczynić się do zmniejszenia ubóstwa dzięki znalezieniu podstawowych synergii między strategiami politycznymi UE;
- D. mając na uwadze, że nowe ramy polityki na rzecz rozwoju przedstawione w programie działań na rzecz zmian dążą do spójności w polityce nie tylko w obrębie Unii, ale również w odniesieniu do Unii i jej państw członkowskich, przez promowanie wspólnego programowania i podkreślanie roli UE jako koordynatora, pośrednika i twórcy polityki;
- E. mając na uwadze, że międzynarodowe ramy współpracy na rzecz rozwoju obejmujące okres po roku 2015 mogą odegrać rolę katalizatora w podejmowaniu ważnych wyzwań w zakresie rozwoju i innych wyzwań globalnych i pomóc przestrzegać praw jednostek oraz zaspokoić ich potrzeby;
- F. mając na uwadze, że pomimo poprawy, jak w przypadku UE, bezpośrednie lub pośrednie dopłaty do produktów rolnych mają nadal negatywny wpływ na bezpieczeństwo żywności i rozwój rentownego sektora rolnego w krajach rozwijających się;

Czwartek, 25 października 2012 r.

- G. mając na uwadze, że UE jest zobowiązana do osiągnięcia określonego przez ONZ celu 0,7 % dochodu narodowego brutto (DNB) na rzecz oficjalnej pomocy rozwojowej do roku 2015;
- H. mając na uwadze wydane w listopadzie 2008 r. przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenie, zgodnie z którym Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) musi w swoich działaniach prowadzonych w krajach rozwijających się nadawać pierwszorzędne znaczenie rozwojowi, przed celami gospodarczymi lub politycznymi;
- I. mając na uwadze szereg badań, które wykazały, że rocznie w nielegalny sposób z krajów rozwijających się wyprowadzanych jest od 850 miliardów do 1 biliona USD przepływów finansowych, co znacząco ogranicza dochody fiskalne tych krajów, a w konsekwencji ich możliwości samodzielnego rozwoju;
- J. mając na uwadze, że w programie działań na rzecz zmian (COM(2011)0637) w celu zwiększenia wpływu unijnej pomocy na rzecz rozwoju ponownie stwierdzono, że cele w obszarze rozwoju, demokracji, praw człowieka, dobrego sprawowania rządów i bezpieczeństwa są wzajemnie ze sobą powiązane;
- K. mając na uwadze, że zamówienia publiczne stanowią 19 % światowego PKB lub prawie 40-krotność kwoty przekazywanej przez UE i jej państwa członkowskie w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej; mając na uwadze, że jako takie mogą one być narzędziem wdrażania trwałych strategii rządowych zarówno w UE, jak i w krajach będących odbiorcami oficjalnej pomocy rozwojowej;
- L. mając na uwadze, że niedożywienie zabija każdego roku ok. 2,6 mln dzieci, a w przypadku niepodjęcia działań w ciągu następnych 15 lat niemal pół miliarda dzieci będzie przez to narażonych na trwałe skutki niedożywienia; mając na uwadze, że około jedna trzecia dzieci w wieku przedszkolnym na świecie cierpi obecnie na niedowagę (zbyt mała waga w stosunku do wieku) lub niskorosłość (zbyt niski wzrost w stosunku do wieku); mając na uwadze, że niedożywienie kosztuje kraje od 2-4 % ich PKB, a koszty w ujęciu indywidualnym szacuje się na 11 % dochodu całego życia, podczas gdy jednocześnie istnieją zbadane i wydajne pod względem kosztów sposoby interwencji w zakresie żywienia i inwestycja w nie byłaby uzasadniona;
- M. mając na uwadze, że do 2030 r. zapotrzebowanie na energię i wodę ma wzrosnąć o 40 %, a zapotrzebowanie na żywność o 50 %, i mając na uwadze, że wzrost demograficzny, a także rozwój klasy średniej w krajach wschodzących i rozwijających się, będą wywierać ogromną presję na zasoby naturalne – zwłaszcza wodę, energię i grunty – oraz na środowisko naturalne;
- N. mając na uwadze, że koncepcje rozwoju społecznego i bezpieczeństwa ludności mają cztery wspólne czynniki: są zorientowane na człowieka, są wielowymiarowe, wyrażają ogólne poglądy na temat samorealizacji człowieka w perspektywie długoterminowej i podejmują kwestię chronicznego ubóstwa ⁽¹⁾;
- O. mając na uwadze, że zewnętrzny wymiar dwóch nowych funduszy DG do Spraw Wewnętrznych oraz część poświęcona migracji i azyłowi w ramach nowego programu tematycznego instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju dotyczącego zapewniania globalnych dóbr publicznych i reagowania na wyzwania o skali światowej obejmują, zgodnie z zapowiedziami przedstawionymi w priorytetach, podobne obszary tematyczne, choć mające różne perspektywy;
- P. mając na uwadze, że testy kliniczne, nieakceptowane już przez komitety etyki w krajach Europy Zachodniej, są dopuszczane przez lokalne komitety etyki w krajach takich jak Indie, Chiny, Argentyna i Rosja; mając w szczególności na uwadze, że zasady etyki, które mają zasadnicze znaczenie dla krajów rozwijających się, jak zapisano w Deklaracji Helsińskiej, są ignorowane przez przedsiębiorstwa i organy regulacyjne ⁽²⁾;
- Q. mając na uwadze, że kultura we wszystkich swoich wymiarach jest podstawowym elementem zrównoważonego rozwoju, ponieważ zapewnia – za pośrednictwem dziedzictwa materialnego i niematerialnego, branży twórczej i różnych form ekspresji artystycznej – zdecydowany wkład w rozwój gospodarczy, stabilność społeczną i ochronę środowiska;

⁽¹⁾ Sen, Amartya: Why Human Security? Tekst zaprezentowany na międzynarodowym sympozjum poświęconym bezpieczeństwu ludności w Tokio, 28 lipca 2000 r.

⁽²⁾ „Badania kliniczne w krajach rozwijających się: How to protect people against unethical practices?”, badanie przygotowane przez Dyrekcję Generalną ds. Polityki Zewnętrznej Unii Europejskiej, Parlament Europejski.

Czwartek, 25 października 2012 r.

- R. mając na uwadze badania, które dowodzą, że w przypadku gdy kobiety są wykształcone i mogą zarabiać oraz mają kontrolę nad dochodami, zachodzi szereg pozytywnych zjawisk: spada śmiertelność wśród matek i dzieci, poprawia się zdrowie i odżywienie matek i dzieci, wzrasta wydajność produkcji rolnej, złagodzone mogą zostać skutki zmiany klimatu, wzrost demograficzny jest wolniejszy, rozwija się gospodarka i przerwany może zostać cykl ubóstwa ⁽¹⁾;
- S. mając na uwadze, że technologie informacyjno-komunikacyjne (ICT) mogą pomóc w złagodzeniu zmiany klimatu nie tylko przez zmniejszenie własnego udziału w emisjach gazów cieplarnianych, ale również przez wykorzystanie ich do ograniczenia emisji w innych sektorach i podjęcia kwestii zmiany systemowej i efektów odbicia, np. przez dematerializację i dostawę internetową, zastąpienie transportu i podróży, monitorowanie i zarządzanie aplikacjami, większą wydajność energetyczną w produkcji i użytkowaniu oraz system śledzenia produktu i recykling;
- T. mając na uwadze, że wzajemna ocena Wspólnot Europejskich przeprowadzona w ramach DAC w 2007 r. wykazała „dobre zrozumienie, jak ważna jest stosowność pomocy budżetowej w kontekście lokalnym”;
- U. mając na uwadze, że edukacja może odegrać zasadniczą rolę nie tylko w zakresie zrównoważenia środowiskowego, zdrowia i wzrostu gospodarczego oraz realizacji MCR w ogóle, lecz także w budowaniu pokoju; mając na uwadze, że być może bardziej niż jakikolwiek inny sektor edukacja może przynieść bardzo wyraźne korzyści płynące z pokoju i to na już wczesnym etapie, od których zależeć może przetrwanie porozumień pokojowych, jeżeli systemy edukacji mają charakter integracyjny i są zaprojektowane tak, aby sprzyjać zachowaniom prowadzącym do wzajemnego zrozumienia, tolerancji i poszanowania, przez co społeczeństwa stają się mniej podatne na konflikty siłowe;

Wdrażanie spójności polityki na rzecz rozwoju

1. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki UE w zakresie spójności polityki na rzecz rozwoju; podkreśla, że spójność polityki na rzecz rozwoju jest nie tylko obowiązkiem prawnym, lecz że opracowanie odpowiedzialnych i przejrzystych strategii politycznych opartych na prawach człowieka i sprzyjających włączeniu społecznemu jest dla UE szansą na stworzenie równych i trwałych partnerstw z krajami rozwijającymi się, wykraczających poza współpracę na rzecz rozwoju; podkreśla również, że strategie polityczne dostosowane do spójności polityki na rzecz rozwoju zapewniają rządowi i społeczeństwom krajów rozwijających się zarówno szansę na samodzielne osiągnięcie sukcesów, jak i obowiązek takiego działania;
2. jest zdania, że spójność polityki na rzecz rozwoju musi opierać się na uznaniu prawa kraju lub regionu do określenia w sposób demokratyczny swojej polityki, swoich priorytetów i strategii, aby stać na straży warunków życia swoich obywateli zgodnie z Międzynarodowym paktem praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych ONZ;
3. z zadowoleniem przyjmuje osiem obszarów działania na lata 2011-2014 wybranych przez Komisję w jej wniosku dotyczącym nowej polityki w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; podkreśla znaczenie wiążących zobowiązań w zakresie społecznej odpowiedzialności biznesu oraz znaczenie zachęcania pracodawców do stosowania norm socjalnych, które są bardziej ambitne niż obecne przepisy ustawowe, w tym możliwości opracowania i otrzymania oznakowania takiego, jak społeczny znak jakości; wzywa Komisję do wspierania państw członkowskich w starannej kontroli stosowania tych zobowiązań oraz zapewnianiu egzekwowania prawa w tym zakresie oraz nalega, aby przysłała inicjatywa dotycząca społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw odzwierciedlała zobowiązania w zakresie spójności polityki na rzecz rozwoju i była ukierunkowana na wiążące standardy CRS;
4. podkreśla, że spójność polityki na rzecz rozwoju nie jest jedynie kwestią techniczną, lecz w pierwszej kolejności kwestią odpowiedzialności politycznej, a ponadto że Parlament, jako współustawodawca i demokratycznie wybrana instytucja, ponosi kluczową odpowiedzialność za przekształcanie zobowiązań w konkretne strategie polityczne;
5. nalega, by konsensus europejski w sprawie rozwoju, obejmujący definicję spójności polityki na rzecz rozwoju, pozostał doktrynalnymi ramami polityki rozwojowej UE i by we wszelkie próby jego zmiany lub zastąpienia w kontekście programu działań na rzecz zmian były zaangażowane instytucje, które umożliwiły jego stworzenie;
6. przypomina, że wszelkie nowe wytyczne polityczne w kontekście 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju pochodzące z programu działań na rzecz zmian muszą być zgodne z duchem i literą umowy z Kotonu;

⁽¹⁾ Isobel Coleman: Globalny szklany sufit. Dlaczego poprawa sytuacji kobiet jest dobra dla biznesu, opublikowane w: Foreign Affairs, tom 89, maj/czerwiec 2010, s. 13-20; UNFPA: raport na temat sytuacji ludnościowej za rok 2009, W obliczu zmieniającego się świata: kobiety, ludność i klimat

Czwartek, 25 października 2012 r.

7. podkreśla, że przejrzystość we wszystkich obszarach ma podstawowe znaczenie dla realizacji spójności polityki na rzecz rozwoju, ponieważ może ona nie tylko zapobiec niezamierzonej niespójności, ale również jest skuteczna w przypadku konfliktu interesów;
8. wzywa do wprowadzenia ustrukturyzowanych corocznych spotkań między przedstawicielami parlamentów narodowych państw członkowskich UE i Parlamentu Europejskiego w celu zapewnienia spójności w wydatkach na pomoc rozwojową;
9. zwraca uwagę na znaczenie budowania wiedzy i znaczenie wiedzy eksperckiej w kontekście złożonego zagadnienia, jakim jest spójność polityki na rzecz rozwoju; zwraca się zatem do Komisji o dopilnowanie, aby podjęto działania mające na celu skoncentrowanie niektórych programów DG ds. Badań Naukowych i Innowacji na kwestiach związanych ze spójnością polityki na rzecz rozwoju; zaleca również opracowanie i wsparcie strategii dotyczącej badań na rzecz rozwoju, tak aby zaangażować DG ds. Badań i pozostałe DG zajmujące się badaniami, a także inne właściwe organy zewnętrzne w stosunku do Komisji, np. OECD i Bank Światowy;
10. nalega, aby na pytania związane ze skutkami gospodarczymi, środowiskowymi i społecznymi polityki w obrębie UE i poza nią określone w wytycznych dotyczących oceny skutków z 2009 r. odpowiadano w ocenie skutków Komisji, a także w ocenach skutków, które mają być przygotowywane przez Parlament; zwraca się również do Komisji o ukończenie ocen skutków przed złożeniem odpowiedniego wniosku dotyczącego polityki, tak aby zapewnić uczestnictwo w procesie organizacji społeczeństwa obywatelskiego i innych zainteresowanych podmiotów, tworząc tym samym wartość dodaną pod względem większej zdolności;
11. podkreśla, że Rada ds. Ocen Skutków Komisji i podobny organ, który ma zostać ustanowiony przez Parlament, wymagają odpowiedniej wiedzy eksperckiej w zakresie polityki rozwoju, tak aby mogły sprostać odpowiedzialności polegającej na weryfikacji jakości ocen skutków pod względem spójności polityki na rzecz rozwoju;
12. zaleca, aby – w stosownych przypadkach – do przeglądów i ocen ex-post strategii politycznych UE dodać odniesienie do spójności polityki na rzecz rozwoju; jest zdania, że jakkolwiek ocena programów przeprowadzanych w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju lub instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju powinna zawierać ocenę konsekwencji dla spójności polityki na rzecz rozwoju;
13. z zadowoleniem przyjmuje włączenie konkretnych zobowiązań w zakresie spójności polityki na rzecz rozwoju do programu prac prezydencji duńskiej i zwraca się do kolejnych prezydencji o podążenie za przykładem Danii;
14. z zadowoleniem przyjmuje trzecie sprawozdanie Komisji za okres dwóch lat poświęcone kwestii spójności polityki na rzecz rozwoju, ale zgadza się z Radą co do potrzeby włączenia do przyszłych sprawozdań niezależnej oceny postępów, w tym skutków jakościowych i ilościowych oraz kosztu niespójności polityki; sugeruje, aby przyszłe sprawozdania obejmowały również całościowy przegląd wyników rozmów na szczeblu krajowym dotyczących spójności polityki na rzecz rozwoju, tak aby głos obywateli krajów rozwijających się został wysłuchany;
15. wzywa państwa członkowskie i ich parlamenty narodowe do promowania spójności polityki na rzecz rozwoju za pomocą konkretnego programu prac z wiążącym harmonogramem, tak aby poprawić europejski plan działania w zakresie spójności polityki na rzecz rozwoju;
16. zgadza się z Komisją, że w czasie przygotowywania następnego kroczącego programu prac w zakresie spójności polityki na rzecz rozwoju konieczna jest szersza dyskusja z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) oraz z państwami członkowskimi i wszystkimi odnośnymi zainteresowanymi stronami, np. organizacjami pozarządowymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego; zgadza się, że mniejsza liczba wskaźników, w połączeniu z precyzyjniejszym i lepszym monitorowaniem, może umożliwić stworzenie lepiej funkcjonujących ram i łatwiejszy nadzór;
17. zwraca się do wysokiej przedstawiciel i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) o potwierdzenie ich ważnych ról w urzeczywistnianiu spójności polityki na rzecz rozwoju;
18. proponuje, by uczynić ze spójności polityki na rzecz rozwoju jasny priorytet dla ESDZ i delegatur przez dalsze wzmocnienie dialogu politycznego UE z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego lokalnymi parlamentami i innymi zainteresowanymi stronami, zwrócić się do nich o gromadzenie dowodów niespójności i spójności, poprawę odniesień do spójności polityki na rzecz rozwoju w dokumentach programowych i zapewnienie ich operacyjności, a także przez stworzenie programu szkoleniowego, wspólnie z DG DEVCO, dla wszystkich nowych pracowników ESDZ, aby zagwarantować, że będą oni w stanie zrozumieć i stosować spójność polityki na rzecz rozwoju; zauważa, że delegatury i siedziby organów muszą otrzymać odpowiednie zasoby potrzebne do wykonania tego zadania;

Czwartek, 25 października 2012 r.

19. podkreśla, że delegatury UE odgrywają centralną rolę w przygotowywaniu wsparcia budżetowego i zarządzaniu nim, w związku z czym należy zapewnić im odpowiednie zasoby;

20. przypomina o niezwykle istotnym znaczeniu art. 12 umowy o partnerstwie AKP–WE i zobowiązaniu Komisji do regularnego informowania sekretariatu grupy AKP o planowanych wnioskach ustawodawczych, które mogą wpłynąć na interesy państw AKP; wzywa Komisję do informowania Parlamentu o podejmowaniu takich procedur;

21. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący pogłębienia współpracy z Parlamentem Europejskim i parlamentami narodowymi w zakresie spójności polityki na rzecz rozwoju przez zaangażowanie się w większą liczbę wymian na ten temat i przez wspieranie ich w zdobywaniu szczególnych zdolności analitycznych, co przyczyni się do promowania spójności polityki na rzecz rozwoju w UE; proponuje, aby te wymiany między parlamentami narodowymi, Parlamentem Europejskim i Komisją miały formę ustrukturyzowanych corocznych spotkań, które obejmą określenie jasnych celów oraz działania monitorujące wykonywanie zadań w celu zwiększenia spójności polityki na rzecz rozwoju w UE;

22. uważa, że zamówienia publiczne powinny być skutecznie wykorzystywane do realizacji ogólnych celów UE w zakresie zrównoważonego rozwoju, i dlatego jest zdania, że przyszłe dyrektywy w sprawie zamówień publicznych powinny umożliwiać włączenie kryteriów zrównoważonego rozwoju do całego procesu udzielania zamówienia;

Szczegółowe zalecenia dotyczące pięciu kluczowych obszarów

Handel

23. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „Handel, wzrost gospodarczy i rozwój: dostosowanie polityki handlowej i inwestycyjnej do sytuacji krajów najbardziej potrzebujących”, w którym zobowiązano się do wspierania małych producentów i sprawiedliwych, organicznych i zgodnych z etyką inicjatyw handlowych, lecz ubolewa nad brakiem zobowiązania do uwzględniania zasad sprawiedliwego handlu w strategiach politycznych UE;

24. wyraża ubolewanie, że opublikowanie przez Komisję dwóch odrębnych sprawozdań – jednego w sprawie handlu w ujęciu ogólnym i jednego w sprawie handlu i rozwoju – było straconą okazją z punktu widzenia spójności polityki na rzecz rozwoju;

25. wyraża ubolewanie, że PKB na jednego mieszkańca jest jedynym kryterium kwalifikującym do objęcia systemem GSP, ponieważ mogłoby to być sprzeczne z celami UE w dziedzinie rozwoju; przypomina swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie wyjścia poza PKB – pomiar postępu w zmieniającym się świecie⁽¹⁾, która zawiera odniesienie do wskaźnika rozwoju społecznego;

26. przypomina o niespójnościach powstałych w kontekście europejskich umów o partnerstwie, a mianowicie: (a) że ponagla się niektóre kraje do podpisania umowy przed obopólnym uzgodnieniem jej dokładnych warunków, (b) że Komisja proponuje usunięcie 18 krajów z załącznika I do rozporządzenia o dostępie do rynku oraz (c) że w czasie negocjacji nie porusza się w wystarczającym stopniu kwestii dotyczących praw człowieka;

27. jest zdania, że wytyczne OECD dotyczące przedsiębiorstw wielonarodowych powinny stać się standardami w umowach inwestycyjnych UE wiążącymi dla przedsiębiorstw i przemysłu, dopilnowując by umowy te zawierały klauzule w sprawie przejrzystości i zwalczania nielegalnego przepływu kapitału oraz sporządzane przez przedsiębiorstwa pełne sprawozdania dotyczące kwestii środowiskowych i społecznych; zwraca uwagę, że umowy inwestycyjne powinny zapewniać poprawę w zakresie praw i obowiązków rządów do regulowania działalności gospodarczej w wrażliwych obszarach polityki, takich jak środowisko, oraz sprzyjać godnej pracy w szerszym interesie publicznym i długoterminowym interesie przyszłych pokoleń;

Polityka rolna i polityka rybołówstwa

28. wyraża ubolewanie, że udział unijnej pomocy na rzecz wymiany handlowej dla krajów najstabiliej rozwiniętych spadł do 16 % w 2010 r. (1,7 mld EUR wobec 8,7 mld EUR dla pozostałych krajów) z 22 % w 2009 r.⁽²⁾; wzywa Komisję do informowania Parlamentu o udziale funduszy EFR wydatkowanych jako pomoc na rzecz wymiany handlowej w ujęciu rocznym i/lub wieloletnim;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0264.

⁽²⁾ Komisja Europejska, sprawozdanie z dnia 9 lipca 2012 r. dotyczące rozliczalności UE za rok 2012 w zakresie finansowania rozwoju

Czwartek, 25 października 2012 r.

29. proponuje, aby Komisja nadała na szczeblu międzynarodowym nowy impuls rozwiązaniom dotyczącym zamówień publicznych uwzględniających zrównoważony rozwój oraz aby wynikające z tego ramy przeglądu dyrektyw dotyczących zamówień publicznych zapewniły instytucjom zamawiającym przestrzeń polityczną do podejmowania przemyślanych, ukierunkowanych na rozwój wyborów w zakresie zamówień;
30. wzywa Komisję do aktywnego promowania w ramach WTO propozycji, aby niektórzy darczyńcy zachętili zakres inicjatywy pomocy na rzecz wymiany handlowej, tak aby uczynić ją łatwiejszą do monitorowania, bardziej wydajną i skoncentrowaną na kluczowych elementach związku pomiędzy handlem i rozwojem, co uczyni ją bardziej skuteczną i zabezpieczy środki przekazywane przez darczyńców;
31. zwraca uwagę na publikację zmienionej strategii w zakresie praw własności intelektualnej wobec krajów trzecich, która powinna zapewnić – z perspektywy rozwoju – właściwy dostęp do leków i skuteczne zachęty do badań farmaceutycznych dzięki wykorzystywaniu zasad elastyczności porozumienia TRIPS w uzasadnionych przypadkach, takich jak sytuacje zagrożenia zdrowia publicznego, oraz dzięki zapewnieniu zgodności strategii z równoległym programem „taniego dostępu do leków”; podkreśla również, że w tym kontekście bardzo istotny jest związek z programem dotyczącym bezpieczeństwa żywności, np. by zapewnić ochronę gatunków roślin, i uznaje znaczenie różnorodnych systemów rolnych i tradycyjnych systemów dostaw ziaren;
32. proponuje wdrożenie w ramach WTO i w dwustronnych umowach handlowych z krajami rozwijającymi się preferencyjnych zasad handlowych, które będą wspierać transfery ekologicznych technologii rolniczych;
33. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie w 2010 r. w ramach zespołu ds. zrównoważonego rozwoju w Dyrekcji Generalnej ds. Handlu głównego punktu poświęconego sprawiedliwemu handlowi, mającego koordynować działania związane ze sprawiedliwym handlem, które obecnie są ważnym przykładem tego, w jaki sposób handel i polityka rozwoju UE mogą być bardziej spójne i wzajemnie się wspierać;
34. zaznacza, że sprawiedliwy handel między UE i krajami rozwijającymi się wiąże się z uczciwymi cenami oferowanymi przez kraje rozwijające się za zasoby i produkty rolne, tzn. cenami odzwierciedlającymi koszty wewnętrzne i zewnętrzne, przy jednoczesnym zagwarantowaniu najważniejszych standardów pracy MOP w odniesieniu do warunków pracy oraz międzynarodowych standardów w zakresie ochrony środowiska;
35. ponawia swój apel o skuteczne podjęcie problemu minerałów z regionów ogarniętych konfliktem i innych zasobów związanych z konfliktami w krajach rozwijających się, które doprowadziły do śmierci i wysiedlenia milionów osób;
36. uważa, że kraje rozwijające się powinny chronić swoje gospodarki i otwierać swój rynek w sposób wybiórczy, tak jak to miało miejsce w Europie;
37. zwraca się do Komisji o kontynuowanie włączania uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym standardów w zakresie pracy i ochrony środowiska do instrumentów takich jak umowy o partnerstwie gospodarczym i umowy o wolnym handlu;
38. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE docenia rolę drobnego rolnictwa w walce z głodem, a środki przystosowawcze są priorytetami w planie działań na rzecz bezpieczeństwa żywności; podkreśla, że szczególnie ważne jest wsparcie dla małych gospodarstw rolnych prowadzonych przez kobiety;
39. ponownie podkreśla, że kwestie dotyczące rozwoju powinny być uwzględniane w całym procesie podejmowania decyzji dotyczących polityki rolnej UE i wzywa do ustanowienia środków towarzyszących podobnych w razie potrzeby do środków towarzyszących do protokołu w sprawie cukru;
40. ponawia swój apel o regularne i niezależne analizy i oceny polityki rolnej i handlowej UE poświęcające szczególną uwagę wpływowi na lokalnych i drobnych producentów i uwzględniające materiały dostarczone przez rządy, organizacje rolników, organizacje społeczeństwa obywatelskiego i inne zainteresowane strony z krajów rozwijających się, które są partnerami handlowymi UE;

Czwartek, 25 października 2012 r.

41. wzywa UE do poprawy łańcucha dostaw na linii UE-AKP oraz do wzmocnienia łańcuchów dostaw pomiędzy samymi państwami AKP, ponieważ oba te rynki rozwijały się we wzajemnej zależności; proponuje wspieranie korzystania z nowoczesnych instrumentów zarządzania rynkiem w krajach rozwijających się, takich jak przepisy dotyczące przejrzystości, budowanie potencjału, przepisy techniczne lub wsparcie w odniesieniu do negocjowania umów, np. w kontekście wspólnej strategii UE-Afryka;

42. proponuje ustanowić transnarodowe partnerstwo bliźniacze między obszarami Natura 2000 i podobnymi rolniczymi obszarami zarządzania ekologicznego w państwach rozwijających się w celu a) wymiany wiedzy fachowej z zakresu zarządzania takimi obszarami przez władze lokalne, lokalnych przywódców i lokalne wspólnoty rolników, tak aby zarządzanie w przyszłości było zrównoważone, zarówno pod względem ekologicznym, jak i ekonomicznym, i możliwe w praktyce, b) budowania zdolności dzięki łączeniu efektywności ekonomicznej łańcucha biznesowego na tych obszarach, aby przyczynić się do trwałego bezpieczeństwa żywności na tych obszarach, oraz c) wdrażania badań mających wesprzeć różnorodność rolnictwa i bioróżnorodność, tak aby zapewnić długoterminowe przetrwanie wartościowych i zagrożonych gatunków i siedlisk; proponuje również ustanowienie transnarodowego bliźniaczego ośrodka nauki i rozwoju wiedzy fachowej z zakresu obszarów Natura 2000 i podobnych obszarów w krajach trzecich;

43. zwraca uwagę, że terminowe informowanie dotyczące zmian standardów stosowanych do produktów rolnych lub stosowanie do przywozu do UE alternatywnych równoważnych standardów ma podstawowe znaczenie dla starań krajów rozwijających się, ponieważ ułatwia długoterminowe planowanie i gwarantuje konkurencyjność opartą na jakości;

44. wzywa Komisję do opracowania zintegrowanego podejścia do żywienia i utworzenia specjalnego funduszu powierniczego w celu rozwiązania problemu niedożywienia w krajach rozwijających się oraz do uruchomienia niezbędnych zasobów w celu podjęcia podstawowych działań, które umożliwiłyby uniknięcie znacznej większości przypadków niedożywienia, zwłaszcza w okresie pierwszych 1 000 dni od poczęcia do 2. roku życia, i obejmowałyby zachęcanie do optymalnego żywienia i takich praktyk jak karmienie piersią, aby uniknąć zakażonej wody, prawidłowe wprowadzanie różnicowanej żywności dla niemowląt, wzbogacanie diety o podstawowe składniki i suplementy witaminowe; uważa, że taki fundusz mógłby umożliwić efekt dźwigni i łączenie zasobów Komisji i państw członkowskich, oraz ewentualnie innych darczyńców, i umożliwiłby lepszą widoczność działań UE w zakresie ratowania życia;

45. ubolewa, że obecnie na bezpośrednie działania na rzecz wyżywienia przeznaczają się tylko około 418 milionów EUR, tj. około 3,4 % łącznego budżetu Komisji na pomoc rozwojową, który wynosi 12 miliardów EUR rocznie; uważa, że wysiłki na rzecz rozwiązania problemu niedożywienia muszą mieć międzydiscyplinarny charakter, powinny w nich brać udział liczne zainteresowane strony oraz powinny one być zgodnie z krajowymi priorytetami bezpośrednio zainteresowanych państw;

46. uważa, że rozmiar unijnego rynku ryb oraz zasięg geograficzny działalności statków pływających pod banderą i należących do UE wymaga od Unii wysokiego poziomu odpowiedzialności i dopilnowania, by te działania opierały się na takich samych normach pod względem ekologicznej i społecznej trwałości oraz przejrzystości na wodach UE i poza nimi; zwraca uwagę, że spójność taka wymaga koordynacji zarówno w samej Komisji, jak i między Komisją a rządami poszczególnych państw członkowskich;

47. ponownie stwierdza, że aby zwiększyć spójność polityki na rzecz rozwoju należy negocjować umowy o partnerstwie w sprawie połowów w oparciu o priorytety państwa będącego stroną porozumienia, które powinny zakładać odpowiedni rozwój krajowego sektora rybołówstwa; podkreśla, że płatności w ramach umowy o partnerstwie w sprawie połowów powinny być zgodne z celami w zakresie rozwoju, a wpływ umów o partnerstwie w sprawie połowów powinien być ściśle monitorowany przez UE;

48. uważa, że spójność polityki na rzecz rozwoju powinna zostać zwiększona przez: (a) uczynienie DG MARE i DG ds. Rozwoju wspólnie odpowiedzialnymi za umowy o partnerstwie w sprawie połowów, (b) zastosowanie odpowiednich zasad określonych w Kodeksie Odpowiedzialnego Rybołówstwa FAO, w unijnych zobowiązaniach w odniesieniu do spójności polityki na rzecz rozwoju i umowie z Kotonu między UE i AKP, (c) wprowadzenie zobowiązań w zakresie praw człowieka, walki z korupcją i rozliczalności do wszystkich umów o partnerstwie w sprawie połowów oraz (d) dopilnowanie, aby umowy o partnerstwie w sprawie połowów były zgodne z celami ograniczania ubóstwa i rozwoju społecznego i przyczyniały się do realizacji tych celów, które określono w krajowych i regionalnych dokumentach strategicznych UE;

49. podkreśla, że wszelki dostęp do zasobów rybnych w wodach krajów trzecich wymaga stosowania się nie tylko do art. 62 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS) dotyczącego nadwyżki zasobów rybnych, lecz również do art. 69 i 70 dotyczących praw państw śródlądowych i państw o niekorzystnym położeniu geograficznym w danym regionie, uwzględniając potrzeby żywieniowe i społeczno-gospodarcze lokalnych społeczności;

Czwartek, 25 października 2012 r.

50. proponuje, aby zgodnie z rezolucją Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 2006 r. w sprawie regionalnych organizacji zarządzających rybołówstwem Komisja dysponowała jednoznacznym mandatem negocjacyjnym w odniesieniu do wszystkich regionalnych organizacji zarządzających rybołówstwem, jeżeli chodzi o kwestię promowania zachowania zasobów morskich i zrównoważonego rybołówstwa;

51. uważa, że jakikolwiek system przyznawania krajom uprawnień do połowu w ramach regionalnych organizacji zarządzających rybołówstwem (RFMO) musi obejmować uzasadnione prawa i aspiracje państw rozwijających się w zakresie rozwoju własnego sektora rybołówstwa; nalega, aby UE odrzuciła wprowadzenie systemów przekazywalnej koncesji połowowej w regionalnych organizacjach zarządzających rybołówstwem, ponieważ negatywnie wpłynęłyby one zarówno na warunki życia, jak i dobrobyt zależnych od rybołówstwa społeczności krajów rozwijających się;

52. stwierdza, że unijna polityka rozwoju powinna być prowadzona w ramach zobowiązań podjętych w Organizacji Narodów Zjednoczonych i w innych właściwych organizacjach międzynarodowych oraz że wkład rybołówstwa w rozwój powinien się odbywać w ramach zasad i celów działań zewnętrznych Unii, mając na celu realizację głównego celu polityki rozwojowej, którym jest zmniejszenie i ostateczne zlikwidowanie ubóstwa w krajach rozwijających się;

53. uważa, że Unia powinna wносить wkład w rozwój w dziedzinie rybołówstwa przez wspieranie zasady poławiania zasobów występujących w nadmiarze i pozostałych zasad określonych w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS) i stosując na skalę globalną Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO oraz porozumienie FAO o ochronie i zarządzaniu zasobami połowowymi;

54. podkreśla, że cele polityki rybołówstwa powinny być wdrażane w oparciu o zasadę przejrzystości i spójności z pozostałymi celami Unii, a ich wpływ na rozwój powinien być prognozowany, mierzony, oceniany i poddany demokratycznej kontroli w sposób regularny i systematyczny;

55. pragnie uściślić, że umowy o partnerstwie w sprawie połowów i aspekty dotyczące rybołówstwa zawarte w umowach o współpracy na rzecz rozwoju i w umowach handlowych Unii Europejskiej powinny wносить wkład w zagwarantowanie trwałego pod względem społecznym, gospodarczym i środowiskowym charakteru rybołówstwa dla Unii Europejskiej i jej partnerów;

56. ubolewa nad faktem, że nie osiągnięto znacznej części celów umów o partnerstwie w sprawie połowów; ubolewa w szczególności z powodu słabych wyników uzyskanych w obszarze współpracy naukowej i technicznej oraz w zakresie wspierania zrównoważonego rozwoju sektora rybołówstwa (i powiązanych gałęzi przemysłu) w krajach rozwijających się; uważa, że aspekty te mogą ulec poprawie dzięki spójności polityki i zarządzaniu międzynarodowymi połowami;

57. podkreśla, że UE musi dopilnować, by obecna reforma wspólnej polityki rybołówstwa znalazła się w głównym nurcie jej zaangażowania na rzecz krajów rozwijających się w celu wspierania realizacji milenijnych celów rozwoju, a także podstawowego prawa człowieka do pożywienia, zgodnie z Powszechną deklaracją praw człowieka.

58. zwraca się do Komisji, aby jej polityka zagraniczna w ogóle, a umowy o partnerstwie w sprawie połowów w szczególności sprzyjały dobremu zarządzaniu i przejrzystości oraz promowały warunki, dzięki którym państwa trzecie będą mogły oprzeć swą politykę rybołówstwa na takich samych wytycznych i normach zrównoważonego rozwoju jak wspólna polityka rybołówstwa, czyli podejmowanie decyzji w oparciu o raporty naukowe i oceny skutków, jak również sporządzanie planów wieloletnich, aby osiągnąć korzyści zgodne z maksymalnym podtrzymywalnym połowem zasobów; specjalne wsparcie działalności na małą skalę w rybołówstwie i akwakulturze, a także społeczności w dużym stopniu od niej zależnych; promowanie połowu selektywnego i dostosowanie możliwości floty do stanu zasobów oraz bardziej odpowiedzialne praktyki połowowe; stopniowa redukcja aż do pełnej eliminacji odrzutów; zwalczanie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów; poprawa warunków bezpieczeństwa i dobrostanu w miejscu pracy; ochrona środowiska i różnorodności biologicznej i przeciwdziałanie zmianie klimatu; jakość produktów i ich większa dostępność na rynku; oraz stymulowanie badań i innowacji w celu zapewnienia większej trwałości działalności połowowej, akwakultury i powiązanych branż;

Czwartek, 25 października 2012 r.

59. podkreśla, że umowy o partnerstwie w sprawie połowów i powiązane z nimi branże wnoszą wkład w rozwój państw trzecich, dzięki czemu będą one mogły w przyszłości eksploatować własne zasoby;

60. podkreśla, że Unia i jej państwa członkowskie w stosunkach z państwami trzecimi i działając na forum organizacji międzynarodowych muszą wносить wkład, dzięki któremu społeczeństwa i rządy państw rozwijających się będą w stanie formułować, realizować i monitorować zrównoważoną politykę rybołówstwa, która poprawi ich bezpieczeństwo żywnościowe i pobudzi ich rozwój;

61. opowiada się za wspólnym określeniem wzorców wraz z celami, działaniami i wskaźnikami, aby lepiej monitorować wykorzystywanie środków w duchu partnerstwa; podkreśla, że monitorowanie musi obejmować przyjmowanie procedur naprawczych, ustalanych wspólnie z państwem trzecim, w każdym przypadku stwierdzenia odejścia od wyznaczonych celów przez jedną ze stron;

62. z zadowoleniem przyjmuje przykład, jaki pod względem przejrzystości daje w kontekście globalnym UE, publikując warunki umów o partnerstwie w sprawie połowów; wzywa Komisję do kontynuowania otwartości przez dopilnowanie, by oceny tych umów także były publicznie dostępne, z poszanowaniem zasad konwencji z Aarhus, tak aby lokalne parlamenty, społeczeństwo obywatelskie i inni interesariusze mogli skutecznie nadzorować ich realizację i wpływ;

63. zwraca uwagę na znaczenie istnienia zaktualizowanych i przejrzystych danych naukowych dotyczących zasobów połowowych, umów w sprawie rybołówstwa oprócz umów zawieranych przez UE, i całkowitego nakładu połowowego w wodach poszczególnych państw; uważa, że podpisanie umów powinno być poprzedzone oceną naukową lub że przynajmniej umowy te powinny przyczynić się do ustalenia danych;

64. zwraca uwagę na problem prowadzenia nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN); przypomina, że wiele statków nie zgłasza należycie swoich połowów i nie jest poddawanych inspekcji, że informacje przekazywane przez statki nie są weryfikowane, zaś poławiane gatunki ryb nie są precyzyjnie określane; uważa, że UE może i musi podjąć skuteczniejsze działania w kierunku rozwiązania tych problemów; wzywa Komisję do popierania w kontaktach międzynarodowych zasady odpowiedzialności państwa bandery, która leży u podstaw prawa międzynarodowego i ma podstawowe znaczenie dla skutecznego wdrożenia rozporządzenia w sprawie połowów NNN;

65. opowiada się za lepszym powiązaniem umów o partnerstwo w sprawie połowów z istniejącymi instrumentami w ramach polityki rozwoju, w szczególności z Europejskim Funduszem Rozwoju oraz z warunkami dostępu do rynków UE dla krajów rozwijających się.

66. podkreśla, że współpraca w dziedzinie rybołówstwa może przynosić bezpośrednie korzyści 150 mln osób, które są zależne od rybołówstwa i powiązanych z nim branż, aby przeżyć na naszej planecie.

Zmiana klimatu i energia

67. zauważa ponownie, że należy zwrócić baczniejszą uwagę na maksymalne zwiększenie synergii pomiędzy unijną polityką w dziedzinie zmiany klimatu i unijnymi celami w zakresie rozwoju, zwłaszcza pod względem stosowanych narzędzi i instrumentów oraz dodatkowych korzyści, które wynikają z rozwoju i/lub dostosowania do zmiany klimatu;

68. podkreśla, że inwestowanie w edukację na temat zrównoważonego rozwoju, w tym na temat przeciwdziałania zmianie klimatu, jest obszarem, w którym pomoc rozwojowa pozwala osiągnąć jednocześnie wiele celów, zwłaszcza jeśli grupą docelową są kobiety;

69. uważa, że wyzwania, jakie stawia przed nami zmiana klimatu, muszą być podejmowane za pomocą reform strukturalnych i wzywa do systematycznej oceny ryzyka zmiany klimatu we wszystkich aspektach planowania polityki i podejmowania decyzji na szczeblu UE, w tym w obszarze handlu, rolnictwa, bezpieczeństwa żywności itd., domaga się również, aby wyniki tej oceny były wykorzystywane przy formułowaniu jasnych i spójnych krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych, a także programów i projektów dotyczących rozwoju;

Czwartek, 25 października 2012 r.

70. domaga się, aby w ramach wszelkich strategii politycznych i porozumień pociągających za sobą możliwe zmniejszenie lub ograniczenie dostępu do zasobów potrzebnych do produkcji żywności, takich jak m.in. grunty, woda, mobilność szczególną uwagę poświęcano specjalnym potrzebom drobnych rolników i hodowców bydła, którzy zmagają się ze zmianą klimatu;

71. wzywa ponownie Komisję i państwa członkowskie do gromadzenia danych w odniesieniu do poszczególnych państw i z podziałem na płeć przy planowaniu, wdrażaniu i ocenie strategii politycznych, programów i projektów w zakresie zmiany klimatu, w celu dokonania skutecznej oceny różnych skutków zmiany klimatu dla każdej z płci i podjęcia stosownych działań w związku z tym oraz do opracowania przewodnika dostosowania do zmiany klimatu określającego strategię polityczną, które mogą się przyczynić do ochrony kobiet i upodmiotowienia ich w celu uporańia się ze skutkami zmiany klimatu;

72. z zadowoleniem przyjmuje propozycje zawarte w europejskim sprawozdaniu w sprawie rozwoju na lata 2011-2012 dotyczące zintegrowanego i opartego na ekosystemach zarządzania wodą, energią i gruntami, ponieważ te trzy zasoby mają podstawowe znaczenie dla rozwoju; zwraca się do Komisji o przeanalizowanie propozycji przedstawionych w sprawozdaniu; zwraca w szczególności uwagę na istnienie znacznych różnic pomiędzy zarządzaniem na szczeblu UE i zarządzaniem na szczeblu globalnym i podkreśla konieczność przejścia do większego zrównowazenia w modelach konsumpcji i produkcji w samej Unii;

73. sugeruje, by UE działała w krajach rozwijających się, by promować inwestycje, innowacyjne podejścia i wysokie standardy praktyki korporacyjnej w zakresie integracyjnego i zrównoważonego korzystania z wody, energii i gruntów; sugeruje także, aby naciskowi na zrównoważoną energię i zrównoważone rolnictwo w programie działań na rzecz zmian towarzyszyły interwencje w dziedzinie wody;

74. wzywa Komisję do przedstawienia do końca 2012 r. sprawozdania w sprawie społecznej równowagi biopaliw oraz do przeprowadzenia wcześniejszej konsultacji z zainteresowanymi społecznościami i lokalnymi organizacjami pozarządowymi; zauważa, że jest to okazja, aby zaproponować odpowiednią metodologię i uwzględnić pełny wpływ celów w zakresie europejskich biopaliw na bezpieczeństwo żywnościowe, prawa własności gruntów oraz inne kwestie dotyczące rozwoju; przypomina, że monitorowanie i sporządzanie sprawozdań przez Komisję przewidziane w proponowanej dyrektywie daje możliwość, w stosownych przypadkach, zaproponowania działań naprawczych, w oparciu o zdobyte doświadczenie;

75. podkreśla, jak ważne jest zagwarantowanie, że importowana bioenergia została wyprodukowana w oparciu o dopuszczalne normy w zakresie środowiska pracy i standardy zatrudnienia oraz w poszanowaniu lokalnych społeczności;

76. zachęca do dalszego rozwoju bioenergii drugiej i trzeciej generacji produkowanej z biomasy – produktów ubocznych, odpadów i pozostałości;

77. zwraca się do Komisji o ponowne rozważenie celu 10 % energii ze źródeł odnawialnych do 2020 r. ustanowionego dla biopaliw określonego w dyrektywie w sprawie energii ze źródeł odnawialnych, chyba że zastosowane zostaną rygorystyczne kryteria dotyczące zrównoważonego rozwoju;

78. domaga się, aby państwa członkowskie przeznaczały, począwszy od roku 2013 r., znaczącą część środków pochodzących z aukcji europejskiego systemu handlu emisjami na działania związane ze zmianą klimatu w krajach rozwijających się;

79. wzywa Komisję, by zaproponowała odpowiednią metodologię uwzględniającą spójność polityki na rzecz rozwoju w celu oszacowania skutków pośredniej zmiany użytkowania gruntów i przypomina Komisji, że taka metodologia miała być gotowa do końca 2010 r.;

Bezpieczeństwo

80. podkreśla, że przegląd wywozu broni z UE w 2012 r. musi opierać się na kompleksowych informacjach, aby został uznany za zgodny z celami w dziedzinie rozwoju; zauważa, że w związku z opublikowaniem trzynastego rocznego sprawozdania Rady w sprawie kontroli wywozu technologii i sprzętu wojskowego pojawiły się wątpliwości co do wiarygodności i przydatności przedstawionych danych;

Czwartek, 25 października 2012 r.

81. zwraca uwagę na apele UE o demokrację i prawa człowieka i warunki takie jak te zapisane w podejściu „więcej za więcej” w odniesieniu do polityki UE dotyczącej jej najbliższych sąsiadów; podkreśla, że ich znaczenie może zostać zapewnione jedynie w przypadku, gdy żaden inny obszar polityki lub działania z krajami partnerskimi nie są sprzeczne z inicjatywami podejmowanymi w celu wzmocnienia praw człowieka, bezpieczeństwa ludzkiego i demokracji w krajach partnerskich;

82. Przypomina, że wywóz broni to kwestia regulowana na szczeblu międzyrządowym oraz że w tym kontekście należy wziąć pod uwagę spójność polityki na rzecz rozwoju; stwierdza, że podjęcie decyzji o ewentualnym zatwierdzeniu wywozu uzbrojenia do krajów rozwijających się w oparciu o kryterium zrównoważonego rozwoju, tj. kryterium nr 8 skonsolidowanych kryteriów dotyczących krajowych i unijnych systemów udzielania licencji na wywóz uzbrojenia, może okazać się trudne z uwagi na inne względy polityczne, które mogą uchylić zastosowanie tego kryterium; zaleca, aby państwa członkowskie przedstawiły pełen opis użytej metodologii w odniesieniu do tego kryterium;

83. odnotowuje wzajemną zależność rozwoju, demokracji, praw człowieka, dobrego sprawowania rządów i bezpieczeństwa, którą należy uwzględnić we wszelkich dyskusjach dotyczących spójności polityki na rzecz rozwoju;

84. uważa, że koncepcje bezpieczeństwa ludzkiego i rozwoju społecznego powinny zostać rozpatrzone jako główny element związku bezpieczeństwo-rozwój, ponieważ koncentrują się one na jednostce;

85. zauważa, że należy poprawić koordynację działań w zakresie budowania pokoju, pomocy humanitarnej i rozwoju w sytuacjach po zakończeniu konfliktu zgodnie z ramami strategicznymi koncepcji łączenia pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju (LRRD) w celu przestrzegania zasad spójności polityki na rzecz rozwoju oraz bezpieczeństwa ludzi, które są nadal niedoceniane; przypomina Komisji, że Rada zwróciła się do niej o przygotowanie planu działania UE w sprawie sytuacji konfliktu i niestabilności w 2009 r., a UE zatwierdziła nowy pakt na rzecz zaangażowania w państwach niestabilnych, który został przyjęty podczas forum wysokiego szczebla na temat skuteczności pomocy w Pusan;

86. podkreśla, że niezwykle istotne jest, by grupa robocza Rady ds. wywozu broni konwencjonalnej – jako główny organ odpowiedzialny za Kodeks postępowania UE w sprawie wywozu uzbrojenia – uwzględniła cele w dziedzinie rozwoju; wzywa Radę do nadania europejskiemu Kodeksowi postępowania UE w sprawie wywozu uzbrojenia charakteru prawnie wiążącego;

Migracja

87. podkreśla, że drenaż mózgowi może spowodować poważne problemy w krajach rozwijających się, zwłaszcza w sektorze opieki zdrowotnej; odnotowuje, że drenaż mózgowi w krajach rozwijających się jest wynikiem połączenia przyczyn o charakterze strukturalnym, jak i czynników zachęcających i zniechęcających; w związku z tym zwraca się do Komisji o monitorowanie wpływu wprowadzenia systemu niebieskiej karty na kraje rozwijające się oraz do podjęcia w razie potrzeby działań korygujących; zwraca się również do Komisji o wspieranie stosowania kodeksu WHO w odniesieniu do międzynarodowej rekrutacji personelu medycznego w sektorze zarówno publicznym, jak i prywatnym;

88. podkreśla, że należy zagwarantować spójność partnerstw na rzecz mobilności z międzynarodowym porządkiem prawnym w dziedzinie praw człowieka; zwraca się do UE o zapobieganie warunkowości pomocy rozwojowej dotyczącej ograniczenia migracji, zarówno w negocjacjach dwustronnych, jak i wielostronnych prowadzonych przez UE i jej państwa członkowskie;

89. nalega, aby część Funduszu Migracji i Azylu poświęcona wymiarowi zewnętrznemu była w pełni spójna z instrumentami pomocy zewnętrznej i celami UE w zakresie rozwoju; proponuje, aby wprowadzić środki ochronne, tak aby państwa członkowskie nie mogły wykorzystywać tej części programu na ograniczanie migracji z krajów rozwijających się;

90. popiera podejście do migracji zorientowane na migrantów i prawa człowieka w UE, które umożliwia państwom członkowskim oraz krajom partnerskim przestrzeganie, ochronę i egzekwowanie praw człowieka wszystkich migrantów, a migrantom umożliwia dochodzenie swych praw w całym okresie ich migracji; podkreśla, że podejścia zorientowane na prawa człowieka i migrantów będą pomocne w dokładnej analizie przyczyn leżących u źródeł przymusowej migracji, a mianowicie konfliktów, zmiany klimatu, bezrobocia i ubóstwa, i zapewnią odpowiednią reakcję UE na te zjawiska, zgodnie ze spójnością polityki na rzecz rozwoju;

Czwartek, 25 października 2012 r.

91. zauważa, że wskazane jest zaangażowanie diaspor i osób powracających do diaspor jako pośredników działających na rzecz rozwoju; ci ostatni są bowiem szczególnie istotni w kontekście europejskiego kryzysu finansowego;

92. podkreśla potrzebę doprecyzowania parametrów komplementarności oraz podjęcia spójnego i zintegrowanego dialogu instytucjonalnego w celu planowania zewnętrznych i wewnętrznych funduszy ukierunkowanych na kwestie związane z migracją i zarządzania nimi z perspektywy spójności polityki na rzecz rozwoju i praw człowieka;

93. wzywa Komisję i kraje AKP, w ramach przeglądu umowy między krajami AKP i UE w sprawie migracji, do włączenia do art. 13 zasad migracji wahałowej i jej ułatwienia dzięki przyznawaniu wiz wahałowych; podkreśla, że ww. artykuł uwypukla poszanowanie praw człowieka i równe traktowanie obywateli krajów AKP, lecz że zakres tych zasad został poważnie podważony dwustronnymi umowami o readmisji, zawartymi z krajami tranzytowymi, które razem prowadzą do przekazania na zewnątrz przez Europę zarządzania przepływami migracyjnymi, które to umowy nie zapewniają poszanowania praw migrantów i mogą prowadzić do readmisji „kumulacyjnych” zagrażających bezpieczeństwu i życiu migrantów;

94. potwierdza znaczenie współfinansowania organizacji pozarządowych jako zasady, która motywuje beneficjentów dotacji do przyjęcia większej odpowiedzialności i zaangażowania na rzecz skuteczności polityki rozwoju oraz sprzyja poprawie współpracy wszystkich podmiotów, zalecanej w ramach zasad stambulskich⁽¹⁾;

Pozostałe kwestie

95. zwraca uwagę, aby podkreślić ogólne ramy dobrego sprawowania rządów i poszanowania praw człowieka i ich rolę jako katalizatora rozwoju w krajach partnerskich w ramach dialogu politycznego we wszystkich obszarach, niezależnie od pięciu podstawowych kwestii określonych na potrzeby oceny spójności polityki na rzecz rozwoju;

96. proponuje uzupełnienie koncepcji „skuteczności pomocy” koncepcją „skuteczności rozwoju”, gdyż ta ostatnia bardziej nadaje się do pomiaru spójności polityki na rzecz rozwoju i do pogłębiania dialogu z krajami BRICS w dziedzinie polityki rozwoju;

97. zwraca uwagę na przekrojowy charakter programów na rzecz dobrych rządów w krajach rozwijających się i zachęca Komisję do podejmowania dalszych wysiłków w tym zakresie; zwraca uwagę na potrzebę lepszego globalnego zarządzania w obecnym okresie wielu kryzysów, które ma podstawowe znaczenie dla realizacji rozwoju w skali światowej; wyraża ubolewanie, że dokument końcowy konferencji ONZ Rio+20 nie zawiera zobowiązań do ochrony zasobów, dostosowania do zmiany klimatu i jej łagodzenia oraz stabilności gospodarczej, których domagała się UE; niemniej wzywa UE do dalszego aktywnego zaangażowania w określanie celów zrównoważonego rozwoju i uczynienie ich operacyjnymi do 2015 r.;

98. popiera propozycję Komisji, aby przeprowadzić ogólny przegląd kosztów strategii politycznych, które nie są dostosowane do spójności polityki na rzecz rozwoju, oraz zalet i obopólnych korzyści płynących ze strategii dostosowanych do spójności polityki na rzecz rozwoju, które można wykorzystać zarówno w kampaniach uświadamiających, jak i szkoleniach oraz jako podstawę do dyskusji z obywatelami Europy i innymi zainteresowanymi stronami w celu przezwyciężenia nieporozumień, które nadal się utrzymują w odniesieniu do kosztów i korzyści spójności polityki na rzecz rozwoju; taka analiza byłaby w szczególności pomocna w dziedzinie migracji, gdzie UE powinna podkreślać związki między polityką migracyjną i polityką rozwoju i stale informować obywateli o korzyściach płynących z tych powiązań, oraz w dziedzinie zrównoważonej energii;

99. wzywa Komisję i Radę do opracowania długoterminowej, ponadsektorowej strategii UE w dziedzinie edukacji dla rozwoju, szerzenia wiedzy oraz czynnej postawy obywatelskiej w kwestiach globalnych;

⁽¹⁾ Zasady stambulskie, uzgodnione na Zgromadzeniu Ogólnym Otwartego Forum, które odbyło się w Stambule, 28-30 września 2010 r.

Czwartek, 25 października 2012 r.

100. wzywa państwa członkowskie do opracowania lub umocnienia narodowych strategii w dziedzinie edukacji dla rozwoju oraz programów dotyczących edukacji na temat zrównoważonego rozwoju oraz do uwzględnienia w ich poszczególnych programach spójności polityki na rzecz rozwoju;

101. zwraca uwagę, że bieżąca inicjatywa dotycząca dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID) może zapewnić cenny wkład w realizację nadrzędnych celów unijnej współpracy na rzecz rozwoju dzięki wprowadzeniu rygorystycznych limitów pozycji, ścisłego ograniczenia wyjątków od MiFID i dzięki zwiększeniu uprawnień organów regulacji w zakresie interwencji w przypadku konkretnych produktów czy działań;

102. ponownie stwierdza, że w interesie przejrzystości i rozliczalności ESDZ i DEVCO powinny monitorować, jak w praktyce sprawdza się podział obowiązków ustalony między Komisją i ESDZ i usprawnić go tak, aby uniknąć nakładania się obowiązków i zapewnić synergię;

103. odnosi się do tego, że ESDZ przedstawiły koncepcję „actorness” (oznaczającą zdolność do podejmowania aktywnego i celowego działania w stosunku do innych jednostek na forum międzynarodowym) w celu zwiększenia widoczności działań UE; uważa, że przez to jeszcze bardziej rośnie znaczenie spójności polityki na rzecz rozwoju, gdyż każdy negatywny skutek będzie w jeszcze większym stopniu kojarzony z UE; zwraca się do Komisji o dopilnowanie, aby koncepcja ta nie była sprzeczna z innymi aspektami polityki rozwojowej określonymi przez UE, a przede wszystkim z celami w zakresie odpowiedzialności kraju za własny rozwój i zagwarantowania krajom rozwijającym się wystarczającego pola do działań politycznych;

104. sugeruje, aby zgodnie z umową z Kotonu i dokumentem referencyjnym pt. „Angażowanie podmiotów niepaństwowych w nowe sposoby udzielania pomocy” ⁽¹⁾ delegacje UE przeprowadzały kompleksowe badania w celu zidentyfikowania organizacji pozarządowych, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i organów lokalnych, których działalność jest powiązana z pracą delegacji w danym kraju, w szczególności organizacji lokalnych i gminnych;

105. ponownie stwierdza, że powołanie stałego sprawozdawcy odpowiedzialnego za spójność polityki na rzecz rozwoju z krajów AKP w kontekście Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego ułatwiłoby działania koordynacyjne i pracę stałego sprawozdawcy odpowiedzialnego za spójność polityki na rzecz rozwoju z ramienia PE oraz odpowiednich działów Komisji i Rady i pozwoliłoby wyeliminować przeszkody w zapewnieniu spójności polityki na rzecz rozwoju w samych krajach rozwijających się;

106. przypomina, że w swoim komunikacie z czerwca 2011 r. w sprawie wieloletnich ram finansowych Komisja zaproponowała rozszerzenie zakresu uprawnień kontrolnych Parlamentu, które uwzględniłyby kontrolę nad EFR; wyraża ubolewanie, że ta propozycja nie znalazła się we wniosku ustawodawczym dotyczącym 11. EFR;

107. podkreśla, że międzynarodowe ramy współpracy na rzecz rozwoju po roku 2015 powinny wyjść poza tradycyjne rozumienie współpracy na rzecz rozwoju, tak aby zapewnić bardziej kompleksowe podejście do eliminacji ubóstwa i zrównoważonego rozwoju, opierając się na spójności polityki na rzecz rozwoju będącej istotnym mechanizmem i promując strategię oparte na prawach człowieka; zwraca uwagę, że takie ramy powinny wychodzić poza obecną koncepcję działań publicznych i pomocy publicznej i powinny angażować w ten spójny i integracyjny proces wszystkie kraje (rozwinęte, rozwijające się, wschodzące) oraz wszystkie podmioty (tradycyjnych i nowych darczyńców, rządy krajów rozwijających się i rozwiniętych oraz organy lokalne, sektor prywatny, organizacje pozarządowe, partnerów społecznych itd.);

108. z zadowoleniem przyjmuje to, że klauzulę społeczną zawartą w art. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stosuje się zarówno w UE, jak i poza jej granicami;

109. podkreśla potrzebę zapewnienia, że przepisy socjalne określone w umowach handlowych UE będą wdrażane i należycie kontrolowane; jest zdania, że konieczne jest zapewnienie dostępności mechanizmów przeglądu i egzekwowania;

⁽¹⁾ Seria poświęcona narzędziom i metodom / Dokument referencyjny nr 12: Angażowanie podmiotów niepaństwowych w nowe sposoby udzielania pomocy na rzecz poprawy wyników rozwoju i zarządzania w tym obszarze.

Czwartek, 25 października 2012 r.

110. wzywa Komisję do uwzględnienia przepisów w sprawie norm socjalnych oraz celów dotyczących pełnego i wydajnego zatrudnienia, z uwzględnieniem równości płci i młodzieży, godnej pracy, poszanowania praw pracowników, w tym pracowników migrujących, oraz równości płci we wszystkich umowach handlowych UE;

111. podkreśla konieczność wspierania i rozpowszechniania rokowań zbiorowych jako narzędzia ograniczania nierówności na rynku pracy, zapewniania godnej pracy i godziwego wynagrodzenia, zapobiegania dumpingowi społecznemu i nielegalnej pracy oraz zapewniania uczciwej konkurencji;

112. podkreśla konieczność przestrzegania warunków umów o pracę, podkreślając, że praca wykonywana przez młodzież i kobiety nie powinna stanowić jakiegokolwiek wykorzystywania, w tym seksualnego, przymusowej pracy lub usług, niewolnictwa czy praktyk podobnych do niewolnictwa;

113. podkreśla znaczenie zobowiązań w zakresie społecznej odpowiedzialności biznesu oraz znaczenie zachęcania pracodawców do stosowania norm socjalnych, które są bardziej ambitne niż obecne przepisy ustawowe, w tym możliwości opracowania i otrzymania oznakowania takiego, jak społeczny znak jakości; wzywa Komisję do wspierania państw członkowskich w starannej kontroli stosowania tych zobowiązań oraz zapewnianiu egzekwowania prawa w tym zakresie;

114. podkreśla znaczenie ustanowienia głównych punktów spójności polityki na rzecz rozwoju również w krajach rozwijających się w celu poprawy wymiany informacji, między innymi dotyczących kwestii wykraczających poza zakres kompetencji UE, takich jak wykorzystanie na potrzeby włączenia społecznego opłat i podatków dotyczących zasobów oraz przekazów pieniężnych, a także skutków tzw. drenażu mózgow dla krajów pochodzenia; wzywa Komisję do włączenia polityki społecznej do zadań ESDZ; uważa, że kwestią zasadniczą również w przypadku krajów o średnich dochodach jest przeznaczanie większej części ich dochodów na cele społeczne, zwłaszcza przez rozwinięcie systemów podatkowych i ochrony społecznej;

115. nalega, aby Komisja i państwa członkowskie przywiązywały większą wagę do uczestnictwa i integracji imigrantów, zwłaszcza kobiet i dzieci, w przyjmujących państwach członkowskich oraz do przeniesienia praw socjalnych;

116. wzywa Komisję do nawiązania dialogu społecznego z organizacjami pracowniczymi i związkami zawodowymi spoza UE w zakresie wdrożenia norm socjalnych w odnośnych krajach i do zapewnienia bardziej odpowiedniej pomocy technicznej w związku z wdrażaniem polityki społecznej i podatkowej.

117. zwraca się do Komisji o zwiększenie wsparcia na programy związane z kulturą lub projekty w zakresie współpracy z partnerami z krajów rozwijających się z uwagi na ich przekrojowy charakter w odniesieniu do celów rozwojowych UE;

118. podkreśla, że planowanie dostarczania usług podstawowych, takich jak kształcenie podstawowe, winno koncentrować się w większym stopniu na tych specyficznych właściwościach szczególnie marginalizowanych grup, które utrudniają świadczenie takich usług i ograniczają zdolności grup do wykorzystania dostępnych usług;

119. podkreśla pilną potrzebę zmiany sposobu myślenia w zakresie pomocy humanitarnej i uznania kluczowej roli edukacji, szczególnie edukacji podczas związanych z konfliktami sytuacji kryzysowych i w następstwie konfliktów; wyraża ubolewanie, że edukacja jest nadal jednym z obszarów pomocy humanitarnej, który jest najbardziej niedofinansowany;

120. zwraca się do Komisji o zastanowienie się nad przekrojowym charakterem technologii informacyjno-komunikacyjnych w polityce na rzecz rozwoju, w szczególności nad pozytywnym wpływem tych technologii na system edukacji, i podkreśla, że prawa własności intelektualnej, transfer technologii i budowanie potencjału na szczeblu lokalnym wymagają w tym kontekście szczególnej uwagi;

Czwartek, 25 października 2012 r.

121. zwraca uwagę, że prawdziwe transakcje bankowe z wykorzystaniem technologii komórkowej (bankowość mobilna) należy odróżnić od podstawowych przelewów pieniężnych z wykorzystaniem takiej technologii (mobilne płatności), i podkreśla, że potrzebę regulacji międzynarodowych transakcji pieniężnych (np. w celu zapobieżenia praniu brudnych pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu) trzeba pogodzić z potrzebą promowania wykorzystania telefonów komórkowych do taniego dostępu do pieniędzy dla osób ubogich; zachęca do gromadzenia istniejących najlepszych praktyk jako sposobu dzielenia się wiedzą i podejmowania tych wyzwań;

122. wyraża ubolewanie, że w uzgodnieniach dotyczących wsparcia budżetowego nadal brakuje obywatelskiej i parlamentarnej kontroli umów, ich wdrażania i monitorowania;

123. ponownie stwierdza, że choć wsparcie budżetowe powinno być zgodne z wysiłkami na rzecz wspierania demokratycznych rządów, wzmacniania własnych zasobów gospodarczych krajów rozwijających się, walki z korupcją i zwiększania rozliczalności wydatków publicznych, powinno się ono koncentrować przede wszystkim na ograniczaniu ubóstwa;

124. ponownie stwierdza, że wysiłki UE zmierzające do zapewnienia dostępu do zasobów naturalnych z krajów rozwijających się nie powinny negatywnie wpływać na rozwój lokalny i likwidację ubóstwa, a zamiast tego powinny wspierać kraje rozwijające się w przekładaniu ich bogactwa mineralnego na prawdziwy rozwój; podkreśla, że UE powinna wspierać dobre sprawowanie rządów, zapewnianie wartości dodanej i przejrzystość finansową rządów i przedsiębiorstw komercyjnych, tak aby lokalne sektory górnictwa mogły być katalizatorem rozwoju;

125. podkreśla, że przejrzystość finansowa ma podstawowe znaczenie dla wsparcia mobilizacji zasobów finansowych i zwalczania uchylania się od opodatkowania; nalega, aby obecna reforma dyrektywy w sprawie rachunkowości i dyrektywy w sprawie przejrzystości obejmowała wymóg ujawniania przez notowane na giełdzie duże przedsiębiorstwa wydobywcze i przedsiębiorstwa sektora drzewnego płatności, jakie wykonują na rzecz rządów w ramach każdego projektu oraz progi sprawozdawczości, które odzwierciedlają rozmiar płatności z punktu widzenia ubogich społeczności;

126. jest zdania, że choć istnieją granice pomocy darczyńców pod względem wzmacniania krajowej rozliczalności, niektóre formy pomocy mogą tego dokonać, od nieszkodzenia do realnego wzmocnienia istniejących krajowych systemów rozliczalności, np. przez angażowanie lokalnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego i parlamentów krajów rozwijających się w kontekście podejścia sektorowego;

127. wyraża ubolewanie, że światowe finansowanie i interwencje w dziedzinie zdrowia są ukierunkowane na wydarzenia o dużej widoczności, takie jak tsunami w Azji, lub na niewielką liczbę nagłośnionych chorób zakaźnych (takich jak HIV/AIDS), zapominając o fakcie, że choroby niezakaźne stanowią 63 % wszystkich przypadków śmiertelnych na świecie, z powodu obrażeń umiera na świecie 17 % osób, a kobiety i dzieci umierają z powodu braku podstawowych usług opieki zdrowotnej podczas ciąży, porodu i niemowlęctwa;

128. podkreśla, że zgodnie z odpowiedzialnością w zakresie ochrony praw osób poddających się testom klinicznym oraz ochrony zdrowia obywateli UE może on skorzystać z przysługującego mu prawa do wszczynania dochodzeń; proponuje, aby działania Europejskiej Agencji Leków (EMA) w odniesieniu do kilku zagadnień, np. działania w celu wyjaśnienia praktycznego zastosowania standardów etycznych do testów klinicznych, były monitorowane, i upewnienia się, że EMA podejmuje działania zmierzające do harmonizacji stosowania standardów etycznych przez właściwe organy;

129. zwraca się do Komisji o wsparcie lokalnych grup społeczeństwa obywatelskiego, w szczególności grup kobiet i tych organizacji, które zajmują się tematyką płci społeczno-kulturowej, za pośrednictwem dostępnego finansowania i budowania potencjału, tak aby grupy te mogły spełniać swoją rolę skutecznych katalizatorów rozwoju i strażników pokoju i dobrego sprawowania rządów, w szczególności w kontekście sytuacji niestabilności i konfliktu;

Czwartek, 25 października 2012 r.

130. z zadowoleniem przyjmuje plan działań UE w zakresie równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście współpracy rozwojowej i zachęca do monitorowania i wdrożenia uwzględniania aspektu płci w finansowanych ze środków UE projektach na szczeblu krajowym; wzywa wysokiego przedstawiciela UE do podjęcia wszelkich koniecznych środków, aby zapewnić odpowiednie i skuteczne szkolenia dla członków delegacji UE w odniesieniu do podejścia do utrzymywania pokoju, zapobiegania konfliktom i budowania pokoju uwzględniającego kwestię płci;

131. wyraża zadowolenie z aktywnej pracy Komisji, zarówno na poziomie realizacji polityki, jak i w ramach różnych instrumentów finansowania i mechanizmów wsparcia budżetowego, zmierzającej do większego zaangażowania na rzecz wzmocnienia pozycji kobiet w społeczeństwie, w szczególności poprzez włączenie priorytetów i potrzeb kobiet w ramy wszystkich kluczowych obszarów spójności polityki na rzecz rozwoju;

132. podkreśla konieczność utrzymania wiarygodnych danych statystycznych oraz prowadzenia rejestru przyczyn śmierci okołoporodowej matek zgodnie z oznaczeniami w zakresie okołoporodowej umieralności matek przyjętymi w Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych (ICD) WHO, co może stanowić wytyczne dla krajów oraz pomóc im zidentyfikować i ocenić przyczyny umieralności okołoporodowej;

133. przypomina deklarację Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE A (2010) 21584;

134. domaga się, aby spójność polityki na rzecz rozwoju wspierała podejście oparte na uczestnictwie, które ma na celu upodmiotowienie i usamodzielnienie lokalnej ludności, a przede wszystkim kobiet;

135. ponownie potwierdza znaczenie, jakie ma uwzględnienie sytuacji kobiet, nie tylko jako słabszej grupy społecznej, ale także jako siły napędowej polityki rozwoju; przypomina w związku z tym, że kobiety są odpowiedzialne za 80 % rolnictwa w Afryce, nawet jeśli wciąż rzadko mają możliwość posiadania ziemi, którą uprawiają; apeluje w związku z tym nie tylko o włączenie polityki rolnej i rybołówstwa do spójności polityki na rzecz rozwoju z uwagi na ich wpływ na rozwój, ale także o ich ocenę pod względem zróżnicowanego wpływu wywieranego na kobiety i mężczyzn;

136. podkreśla znaczenie uwzględniania grup najmniej uprzywilejowanych i najsłabszych, zwłaszcza kobiet i dziewcząt, oraz poświęcenia im szczególnej uwagi, aby uniknąć coraz większej nierówności; zwraca uwagę, że doświadczenie pokazało, że działania „neutralne” utrwalają istniejącą strukturę władzy oraz że konieczne jest prowadzenie pozytywnych, uzasadnionych i systematycznych działań na rzecz poprawy sytuacji kobiet, aby z tych działań korzystały osoby w najtrudniejszej sytuacji;

137. podkreśla, że polityka promowania równouprawnienia kobiet i mężczyzn powinna nie tylko być przedmiotem osobnej specjalnej linii budżetowej w kontekście polityki rozwojowej, ale także zostać uznana za kwestię przekrojową, zważywszy że każda polityka, która wpływa na społeczeństwo wywiera odmienny wpływ na kobiety i mężczyzn, biorąc pod uwagę trwałość uwarunkowanych płcią ról społecznych, spójność polityki na rzecz rozwoju oferuje konkretne środki zapobiegania negatywnemu wpływowi na równouprawnienie kobiet i mężczyzn;

138. kładzie nacisk na znaczenie włączenia do spójności polityki na rzecz rozwoju globalnego podejścia, które wyjdzie poza krąg rodziny i poziom mikrospołeczny oraz uwzględni relacje między płciami; zdecydowanie uważa, że takie przekrojowe podejście do kwestii płci jest niezbędne we wszystkich projektach rozwojowych i analizach społecznych; Nalega, że podejście to musi mieć zastosowanie nie tylko do sektorów, ale do dziedziny politycznej, gospodarczej, społecznej, środowiskowej, kulturalnej, etc.; zwraca uwagę, że takie przekrojowe podejście, regularnie uwzględniające sytuację i rolę kobiet oraz relacje między płciami w społeczeństwie, ma wymiar bardziej globalny, humanistyczny i demokratyczny niż podejście, które izoluje kobiety, w szczególności ponieważ pozwala ono unikać marginalizacji kobiet w projektach „przeznaczonych dla kobiet” lub projektach, które zwiększają obciążenie kobiet dodając im zadań i obarczając je odpowiedzialnością, a które nie powierzają im władzy ani kontroli nad korzyściami płynącymi z projektów;

139. potwierdza, że sukces polityki rozwoju, a więc także spójności polityki na rzecz rozwoju nie może być oceniany tylko na podstawie ogólnych wskaźników, które już wykazały swe ograniczenia, takich jak ewolucja PKB w przeliczeniu na mieszkańca, lecz na podstawie innych wskaźników, które powinny umożliwiać uzyskanie pełniejszego obrazu skutków polityki rozwojowej jako całości, jak na przykład wskaźniki dotyczące równouprawnienia kobiet i mężczyzn; zwraca uwagę, że ocena i poprawa wpływu spójności polityki na rzecz rozwoju wymaga zatem gromadzenia danych posegregowanych u źródła według kryterium płci;

Czwartek, 25 października 2012 r.

140. podkreśla rolę kobiet jako siły napędowej polityki na rzecz rozwoju pod względem udziału w opracowywaniu i wdrażaniu polityki rozwoju, dzięki czemu polityczne i gospodarcze negocjacje uwzględnią interesy kobiet i powstanie spirala korzyści z rozwoju, w której kobiety będą siłą napędową polityki rozwoju, która z kolei da im instrumenty niezbędne dla uzyskania przez nie niezależności; podkreśla też znaczenie wsparcia dla organizacji i grup społeczeństwa obywatelskiego, które są odpowiedzialne za promowanie równouprawnienia płci i niezależności kobiet;

141. stwierdza, że rola kobiet dla rozwoju jest kluczowa ponieważ jako matki i odpowiedzialne za opiekę nad dziećmi i innymi wymagającymi opieki członkami rodziny są odpowiedzialne za dobry stan społeczeństwa; w drodze przykładu zwraca uwagę, że na przykład w kwestii żywienia i bezpieczeństwa żywności rola kobiet jest kluczowa, zwłaszcza jeśli chodzi o produkcję żywności;

142. podkreśla, że sytuacja kobiet jest często jeszcze gorsza niż męczyzna, zarówno w wartościach względnych, jak i bezwzględnych; z niepokojem zauważa, że od dwudziestu lat stwierdza się pogłębianie się ubóstwa, które dotyka głównie kobiet;

143. podkreśla, że choć znaczenie roli kobiet w polityce rozwoju i we współpracy na rzecz rozwoju jest powszechnie uznawane, statystyki i dane ilościowe, które ich dotyczą, są nadal niewystarczające, i nie spełniają celu, jakim jest informowanie o sytuacji kobiet w krajach rozwijających się, zwłaszcza jeśli chodzi o dziedziny takie jak zdrowie, edukacja, prewencja i zaspokajanie podstawowych potrzeb; podkreśla zatem, że w ramach spójności polityki na rzecz rozwoju powinno się czuwać nad tym, aby wszystkie cele, analizy, dokumenty i oceny oraz dane ilościowe stosowały kryterium płci oraz aby wskaźniki uwzględniające płeć zostały włączone w celu informowania o rzeczywistych warunkach życia kobiet;

144. stwierdza, że każde dziecko, bez względu na płeć, ma prawo do życia, przetrwania i rozwoju, oraz przypomina, że w ramach Konwencji praw dziecka ONZ dziewczynki mają równy status; wzywa delegatury UE w krajach rozwijających się do współpracy z rządami tych krajów w celu zagwarantowania, by dziewczynki korzystały z przysługujących im praw bez dyskryminacji, między innymi wymagając natychmiastowej rejestracji wszystkich dzieci po urodzeniu, przyznając dziewczętom i chłopcom równe prawa do edukacji i nauki szkolnej, zwalczając stereotypy, a także kładąc kres nieetycznym i dyskryminacyjnym praktykom prenatalnej selekcji płci, aborcji zarodków płci żeńskiej, zabijania noworodków płci żeńskiej, przymusowych małżeństw w bardzo młodym wieku, okaleczania narządów płciowych kobiet oraz zwłaszcza prostytucji dziecięcej i turystyce seksualnej; przypomina o swojej rezolucji z dnia 5 lipca 2012 r. w sprawie skandalu związanego z przymusową aborcją w Chinach⁽¹⁾;

145. podkreśla konieczność poszanowania praw dziewcząt do wyrażania swoich opinii i do bycia wysłuchanymi w sprawach dotyczących ich zdrowia i godności ludzkiej, zaznaczając że dobro dziecka musi pozostać głównym przedmiotem troski; podkreśla, że należy zapewnić wszystkim dzieciom, a w szczególności dziewczynkom, dorastanie w rodzinie w warunkach pokoju, godności, tolerancji, wolności, niedyskryminacji, równouprawnienia płci i solidarności; nawołuje do ścisłego stosowania deklaracji genewskiej o prawach dziecka oraz deklaracji pekińskiej o kobietach;

146. przypomina, że zajmując się prawami dziecka w kontekście wsparcia na rzecz rozwoju, UE i jej państwa członkowskie muszą wziąć pod uwagę prawa i obowiązki rodziców, opiekunów prawnych i innych jednostek odpowiedzialnych w świetle prawa za dziecko; wzywa właściwe instytucje do poświęcenia specjalnej uwagi stosunkom panującym między rodzicami i dziećmi, na przykład za pośrednictwem programów zawierających konkretne środki dostosowane do wymogów krajowych, mające na celu zapewnienie jak największej i optymalnej pomocy rodzicom lub opiekunom w wypełnianiu spoczywających na nich obowiązków, tak by zapobiec rozpadowi więzi rodzinnych, złemu traktowaniu dzieci oraz ich umieszczeniu w placówkach opieki społecznej z powodu skrajnego ubóstwa i aby zapewnić, że takie środki są brane pod uwagę wyłącznie z konieczności;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0301.

Czwartek, 25 października 2012 r.

147. twierdzi, że w kontekście wdrażania szczególnych klauzul dotyczących zakazu przymusu w dziedzinie seksualności i zdrowia reprodukcyjnego, sformułowanego przez Międzynarodową Konferencję w sprawie Ludności i Rozwoju (ICPD), która odbyła się w Kairze, oraz w odniesieniu do prawnie wiążących międzynarodowych instrumentów praw człowieka, dorobku wspólnotowego UE oraz kompetencji politycznych Unii w tym zakresie, pomoc Unii nie może zostać udzielona żadnemu organowi, organizacji lub programowi, który wspiera lub uczestniczy w zarządzaniu wszelkimi działaniami, w ramach których dochodzi do naruszenia praw człowieka, takich jak przymusowa aborcja, wymuszona sterylizacja kobiet i mężczyzn, określanie płci płodu w celu dokonania selekcji prenatalnej lub dzieciobójstwa, zwłaszcza wówczas, gdy priorytety tych działań są realizowane w reakcji na presję psychologiczną, społeczną, gospodarczą lub prawną; wzywa Komisję do przedstawienia sprawozdania z realizacji unijnej pomocy zagranicznej w ramach tego programu;

148. wyraża wielkie zaniepokojenie szerzącą się w wielu częściach świata, a zwłaszcza w krajach rozwijających się, przemocą uwarunkowaną płcią, w szczególności przemocą seksualną, wykorzystywaniem kobiet i kobietobójstwem; podkreśla, że utrzymanie praw kobiet, w tym ich praw seksualnych i reprodukcyjnych, oraz zapewnienie poszanowania ich ludzkiej godności ma podstawowe znaczenie dla zapobiegania i zwalczania przemocy uwarunkowanej płcią, udzielanie ochrony ofiarom i zapewnienie im doradztwa, a także wymierzenie kary sprawcom; wzywa Komisję, aby w polityce pomocy rozwojowej nadała priorytetowe znaczenie walce z bezkarnością osób popełniających takie akty przemocy w polityce pomocy rozwojowej;

149. podkreśla, że kobiety są często dyskryminowane jeśli chodzi o ich udział w walce o pokój oraz że cierpią one szczególnie w krajach, gdzie toczy się wojna; podkreśla, że te cierpienia, jak gwałcenie dziewcząt przez żołnierzy, zmuszanie do prostytucji, zmuszanie do rodzenia dzieci, niewolnictwo seksualne, gwałty i molestowanie seksualne, porwania połączone z uwiedzeniem, są zbrodniami, których nie można ignorować; stwierdza, że UE powinna traktować je jako podstawowe problemy wymagające rozwiązania;

150. podkreśla, że należy zwrócić szczególną uwagę na włączenie problematyki płci społeczno-kulturowej w ramy nauczania obu płci, już od najwcześniejszych lat szkolnych, tak by stopniowo zmienić postawy społeczne i stereotypy, dążąc do równej reprezentacji kobiet i mężczyzn;

151. podkreśla, że środki pomocy muszą uwzględniać charakterystykę sytuacji kryzysowych lub awaryjnych oraz krajów lub sytuacji, w których występują poważne braki w zakresie praw podstawowych, w których bezpieczeństwo ludzkie jest najbardziej zagrożone lub w których organizacje praw człowieka i obrońcy praw człowieka działają w najtrudniejszych warunkach; podkreśla, że szczególną uwagę należy zwracać na sytuacje, w których kobiety są narażone na przemoc fizyczną i psychiczną;

152. podkreśla znaczenie propagowania praw kobiet w kontekście praw człowieka oraz włączenia problematyki równouprawnienia płci do obszarów działalności obywatelskiej, politycznej, społecznej, gospodarczej i kulturalnej, a także do ustawodawstwa krajowego;

153. podkreśla znaczenie zwiększenia roli kobiet w promowaniu praw człowieka i reform demokratycznych, we wspieraniu zapobiegania konfliktom oraz w ugruntowaniu udziału i reprezentacji w życiu politycznym;

*

* *

154. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
